

den Vej, Højre har anvist. Det har vi jo set før, og der var ogsaa i Ministerens Udtalelser — jeg husker ikke, om det var i forrige Møde — en Antydning af, at nu vilde han se, om han kunde komme igennem med Højre eller komme igennem med Venstre. Vi har før set, at Regeringen har følt sig bedst tilpas ved at faa en Overenskomst med Højre. Men det bliver Regeringens Ansvar, hvor den kommer ud, thi eet Sted skal den ud, eftersom den Maksimalprispolitik, den har ført, ikke har været i Stand til at løse det Spørgsmaal, som skulde løses.

Ellinger: Det skal ikke være meget mere end en kort Bemærkning. Jeg vil blot sig til den højtærede Indenrigsminister, at hans Forsøg paa at bringe Uoverensstemmelser imellem det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds' (Schovelin) Udtalelser i Fjor og mine Udtalelser maa nødvendigvis glippe. Thi det er jo saaledes, at vi fra vor Side har gjort gældende, at Prisreguleringen, hvis en saadan overhovedet kan foretages, bør foretages af Staten; og jeg skal erkende i Dag, som jeg har erkendt tidligere, at Indenrigsministeren har ganske sikkert bestræbt sig paa bedste Maade for, at Befolkningen skulde komme til at lide saa lidt under Krigspriser, under Spekulationspriser, som vel muligt. Men vi har tidligere, og ogsaa under denne Forhandling, gjort gældende, at Foranstaltninger i denne Henseende, for saa vidt Foranstaltninger overhovedet kan foretages, maa foretages af Staten. Nu siger den højtærede Minister, at der dog er det at mærke, at jeg her under denne Forhandling er gaaet imod, at Stat og Kommune i Forening skulde foretage disse Ting. Ja, men vi kan vel hurtigt være enige om, at naar Staten skal foretage Prisreguleringen og bære de dermed forbundne Tab, saa kan det kun gælde til en vis Grad, nemlig saalænge det overhovedet er forsvarligt at lade Staten gøre det; naar man denne Grænse, kan ingen stille større Krav. Og nu synes jo Ministeren for sit Vedkommende at have opgivet Statens Indgriben, men foretager nu den sidste Bevægelse i denne Sag ved at prøve paa at foretage prisregulerende Foranstaltninger ved Hjælp af Kommunerne. Nu siger Ministeren, at jeg netop er gaaet imod dette og har paavist ved første Behandling, hvor umulig denne Opgaves Løsning var. Ja, men saa synes jeg, at Ministeren, hvis mine Betragtninger er urigtige, skulde imødegaa disse Betragtninger. Men ligesom man har maattet lade

mine fundamentale Betragtninger i hele denne Sag staa, saaledes maa man ogsaa lade de Beregninger staa, som jeg har fremført ved første Behandling, fordi de var uimodsigelig rigtige. Der er her, hvis Kommunerne vil gaa saa vidt som muligt, og Staten skal gaa saa vidt, som der her er Spørgsmaal om, Tale om Anvendelse af 22 Mill. Kr. til den danske Befolkning; og for at faa med simplere Tal at gøre har jeg da taget en enkelt stor Kommune, nemlig Københavns Kommune, frem og paavist, at hvis man f. Eks. blot vil nedsætte Prisen paa Flæsk med 10 Øre, saa gaar baade Kommunebidraget og Statsbidraget med dertil, nemlig 4 Mill. Kr. Hvis man nu ikke vil sige: Ja, men dette er urigtigt, det hviler paa en forkert Beregning, saa maa man erkende, at det Maal, som tilsigtes med dette Lovforslag, ikke vil blive naaet, umuligt kan naas, og saa skal man se Sandheden lige i Øjnene og sige, at det er en Opgave, som det er umuligt at løse, saa skal man ikke lulle Befolkningen ind i den Tanke, at det er muligt; men at de og de Partier har modsat sig det; for det er ganske galt. Det erkendes jo ogsaa i selve Lovforslaget, at det er Staten, der maa gøre det, vi tager ganske vist her Kommunerne med, men Kommunerne kan ikke løse Opgaven selv, og derfor gør man dette Brud paa det naturlige, at man indfører et Stavnsbaand med Hensyn til Skatter, og man giver enkelte Kommuner Lejlighed til at være bestemmende med Hensyn til, hvad der skal foretages af andre Kommuner. Det er noget, man har grebet til i Raadløshed, da man troede, at man kunde gennemføre denne Lov — i Raadløshed og intet andet. Og saa siger jeg: her i København vil altsaa de 4 Mill. Kr. gaa med, hvis man vil foretage en saa beskeden Prisforbedring som den at gøre Flæsken 10 Øre billigere pr. Pund. Jeg maa sige rent ud, at jeg tror, man kan anvende 4 Mill. Kr. bedre. Det er i øvrigt ligegyldigt, hvilket af disse Leynedsmidler man tager frem, det vil nødvendigvis kræve saa uhyre mange Millioner, at Opgaven maa siges at være uløselig. Man maa finde sig i de Forhold, som nu en Gang er paatvungne os af Begivenhederne, og ikke bilde os ind, at vi i nævneværdig Grad kan styre dem. Derfor maa de Penge, der kan anvendes, nødvendigvis anvendes til Gavn for dem, der lider mest under disse Forhold. — Jeg er ikke doktrinær, jeg vilde ikke have noget som helst imod, at man, hvis det var det naturlige, gik til en Prisnedsættelse over det ganske Land paa en bestemt Vare, saaledes at